

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nonni poetæ Panopolitani, In euangelium sancti Ioannis
Paraphrasis Græca**

Nonnus <Panopolitanus>

Paris, 1542

Cap. XVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69505](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69505)

NONNI PARAPHRASIS

Cap. XVI.

Tenim mihi presentes, idem sentientes di
 E scipuli estis, ab initio omnium operum spe-
 ctatores facti. Porro hæc stabilia præua-
 ticinans uobis dico, ne audax & incredulum æstrum
 mentem uestram subeat: Vos ex deo dicata domo exi-
 gent, sed hoc tempus uelox, quando in mente omnis
 mortalis, qui ferro interfectrici uos occiderit, se deo
 amanti seruitutem perficere speret. Virum immolans
 instar generis bouini, & uirorum perditricem liba-
 tionem, bouum sacrificiis exæquas. Et hæc mera qua-
 dam rabie impij illi commoti aduersus uos conficiunt:
 neque enim ipsi, uel filium, uel patrem in alto rerum
 potiuntem cognoscunt. Sed hæc quidem uniuersa præ-
 dixi, ut quando tandem opportunum illud tempus in-
 propinquo adfuerit, prænuncia oraculorum nostrorum
 sermonum memoriã subeat, hæc ab initio sen-
 tiens, dum manens super terra uobiscum consuetudi-
 nem agito, tecta silentio cordis sermonum patiētis,
 non dixi: nunc uero relicta terra, in ætherem ad pa-
 trē rediero, neque aliquis uestrum tunc accedens in-
 terrogat: Domine, quo festinas? qualem mihi in lo-
 cū contendis? sed quia hæc uobis dixi, ecce multum
 luctus uniuersam uestram mentem impleuit. At ueri-
 tatem irreprehensibilem dixi, sed uobis utile est, ut in
 cœlum clare uisum penetrem: nisi enim rursus in æ-
 thera redux uenero, spiritus dei uiuentis ad uos non
 unquam uenit, quod si proficiscor, ipse ab æthere
 super terram mitto. At spiritus ille huc ueniēs mun-
 dum

dum incredulum nomine peccati, impietatis, sed & gratia ipsius iustitiæ & iudicij arguet. Nomine peccati quidē, quoniā in me omnes increduli estis: gratia uerò iustitiæ: quoniam redux ad patrem redeo, neq; me amplius uiris cōuiuante contēplabimini: at nomine iudicij poenā infliget, quia uersatilis & ferox mundi aeterni iudicatus est. Et quāuis multa dicere possem, recuso tamen, non enim iam plura audire potestis. At quādo consolator uenerit, omnia gubernaturus, & uobis primus in omnem ueritatis semitam dux futurus est: neque uerò ex suo ipsius iussu ueniet, neq; aliquid quod nō audiuerit, dicet, sed quod quidem inaudit, & loquitur, & futurorū operum exitū ex æquo omnibus uobis præuaticinatur. Hic à patre progrediens, me honore adficiens euehet, quia quæ oracula ante tempus perspecta uobis manebunt, ea à nostro patre excipiens, uobis simul iunctis declarat, & quæcūque pater meus possidet, uetere quodam fœdere, in sortem meam cedunt. Huius gratia uobis dixi, quod consolator ille, operum exitum à sancto patre nostro excipiens, prænunciat. Adhuc parum temporis superest, & me mundo inerrantem non amplius spectabitis, & adhuc parum uolubilis temporis nuper uisi reliquum est, & me soli postliminio uidebitis, & in sinus cælestes ad patrem iuero. Et discipuli occultantes tutum sermonem loquela, intra mentem propter uiam linguæ, uiam inquam certatricem silentij loquuntur. Ecquid sibi uult sermo hic, quē di-

libor

G iij xit.

xit. Adhuc paululum, paululū adhuc temporis supe-
 rest, & me non amplius mundo inerrantem specta-
 bitis, & adhuc paululum temporis uolubilis reliquū
 est, & me soli postliminio uidebitis, & ad patrē ibo.
 Porro Iesus uarij sodalium cordis gnarus, quod col-
 loquebatur, & eum interrogare uellent, anteuertēs
 sermone discipulos excellenti mente præditos, dice-
 bat: Quid inter uos lingua uicina inquiritis? quod
 dixi: Post paruū tēporis curriculum ab oculis disce-
 do, & me rursus apparentem paululū adhuc uidebi-
 tis: Amen amen iuramentum stabile dico, flebitis &
 lugebitis, mundus uerò rabie percitus, gaudio per-
 fundetur, sed & iterum lugubre œstrum mœroris
 uestri abibit, quoniam graue uteri pondus ferens,
 in animo dolore distorquetur, grauem enim parturi-
 ginis horam horret. Cæterum ubi foetum ediderit,
 graue mœroris sollicitantis animum, pondus excu-
 tietur, & prioris parturiginis non memor est, quo-
 niam & alius uir iam uisus mundo increfcenti sup-
 pullulauit. Instar puerperæ partui uicinæ, & uos
 primum quidem animo tristitia insomnia afficiemini,
 sed ubi iterum uos uidero, uestrum cor rursus gau-
 dio exhilarabitur, & hoc serum gaudium à uobis
 immutabile, nullus in tempus non desinens, auferet,
 & illo die nihil me ut prius prudenti sermone inter-
 rogabitis. Quæcunque enim diuina quadam uoce
 petiueritis, hæc patre uobis gratificante stabilia e-
 runt. In hoc usque tempus nondum à patre opus ui-
 tale, quod charum uobis præmiū existeret, effectum
 reddi

reddi petiistis, sed iam quidem petite, ut quid uobis
 efficiatur, & quaecunque uobis uolupte sunt, omnia
 à patre meo in alto rerum potiunte, capietis. Nunc
 obliquis uerbis per similitudines dico, iam uerò diui
 na hora prope aderit, quando manifeste omnia à
 Deo patre audiens, aperta uoce & uarias & re
 etas uias sermonū nuntians uenero, & non amplius
 obliqua uoce utar. Deum apprime lenem, die illo sa
 cris uotis petiueritis. Et nō amplius, & non amplius
 hoc placido sermone patrem meū uiuentem uestra
 gratia demulcebo: non aliter enim atque ego synce
 re uos amo, ita pater meus in alto rerū potiens, uos
 suapte sponte amat, quod & uos in me Dei sermo
 nem filiū prudenti & concordī fœdere, diuino quo
 dā amore exarsistis, tū moribus simplicibus, sermo
 neq; animū induxistis uestrū, quod à Deo uitā im
 partiēte uenio. Ego è patre ueni, & mūdo inerra
 ui, & rursus mundū peccato grauidū sinā, & celer
 postliminio ad patrē, q̄ misit me, ueniā. Et discipuli
 cū omnia didicisset, eū allocuti sunt: Manifeste nūc
 loqueris, non loqueris nunc obliquos sermonū aliō
 uertentium flexus, non loqueris ea quæ alterius uo
 cis indigent, nūc certē cognouimus, quòd non opus
 habes, ut quis te anteuertens mortali uoce interro
 get, cuius gratia certò cognoscimus, quòd tu mūdo
 Christus supercœlestis Dei filius, ipse ueneris. Cete
 rum, Iesus exitum rerum præuaticinans responde
 bat: Nunc conuersi meo sermone creditis, prope ue
 rō hoc tempus est, quando in fugā conuersi, quisque
 in do=

NONNI PARAPHRASIS

in domū suā, alius ab alio dilapsus, & me solo relē-
cto, dilabimini. Ego uerò quādo populus hostilis ue-
nit, nō solus sū, & si discipuli terga uerterit: sed pa-
ter mecū manens, nō unquā deserit. Sed hęc uniuersa
locutus sum, ut semper in me in tēpus nō desinēs,
pacem immotam seruare festinetis: in mundo quidē
multis curarum fluctibus aestuante, curis adflikti ue-
xamini, sed ubi tot ærumnis oppressi fueritis, bona
animo sitis, quoniā maiora mortalibus faciam, mū-
dum ego uici.

CAP. XVII.

H statim hoc uociferatus, in cœlum ocu-
lum tendebat, patriq; suo dixit: Rursus
filiū tuū honora, ut prius ei p̄mnesium
totius mortalis carnis gubernare dedisti
uolo ad unum omnes quotquot prius ipse suppedi-
tasti, uita diuina & æterna potiri, ut te cognoscant
Deum solum spem mundi, & tuum, quem nūisti in
terram Christum Iesum, ipse ego super terrā te ho-
norauī, opere perfecto, quod mihi pro nutu tuo de-
disti, ut perficiam. Et tu me o pater nunc honora,
tuo diuino honore, quem à te prius habui, quando
tuo sancto sermone, nondum conditi mundi funda-
menta figebantur, nomen tuum apud uiros, quos ab
obsuro mundi aspectu filio tuo dedisti, & filiū tuū
sermonem immutabili quodam fœdere seruauerunt,
& sermone deprædicarunt, quod ex te omnia sunt,
que mihi dedisti, quodq; eis sermones tuos uiuificos
tradidi, & ipsi prompti sermonem tuum animo di-
rectore